

18 Ιουλίου 2018

Τα τέσσερα Α της Γερόντισσας Γαβριηλίας (Γερόντισσα Φιλοθέη, Καθηγουμένη Ιερού Ησυχαστηρίου Παναγίας Βρυούλων Αττικής)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με την ευκαιρία της μνήμης της ανακομιδής των λειψάνων της.

«Μες στού Αιγαίου το νησί αγγέλοι φτερουγίζουν και μέσα στο φτερούγισμα τριαντάφυλλα σκορπίζουν».

Με αυτούς τους στίχους του νησιώτικου τραγουδιού άρχισε πολύ συγκινημένος τον λόγο του ο μακαριστός Μητροπολίτης Λέρου κυρός Νεκτάριος την ημέρα της Ανακομιδής των λειψάνων της μακαριστής γερόντισσας Γαβριηλίας Παπαγιάννη που έγινε στις 18 Ιουλίου 2001 στο Κάστρο της Παναγίας στην Λέρο παρουσία πλήθους ιερέων, μοναχών και προσκυνητών.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Νεκτάριος επισήμανε χαρακτηριστικά πως αν θέλουμε να τιμήσουμε την γερόντισσα, ας κρατήσουμε τα τέσσερα «Α» που κράτησε σε όλη την ζωή της: Αγάπη, Αφιλαργυρία, Απλότητα, Ακατακρίσια».

Γνωρίζοντας λίγο την ζωή της μακαρίας γερόντισσας μέσα από την βιογραφία της και τις προσωπικές συγκλονιστικές μαρτυρίες τόσων ανθρώπων που επέτρεψε ο Θεός να την συναντήσουν, δεν μπορεί κανείς να μην σταθεί σ αυτά τα τέσσερα «Α».

Πρώτον στην Αγάπη αλλά όχι με την έννοια την συναισθηματική, την τόσο ευάλωτη και ευμετάβλητη αλλά την βαθειά, γνήσια, αληθινή και ανυπόκριτη αγάπη που έχει ως βάση της, ως αρχή και τέλος, το πρόσωπο του Χριστού μας. Η

γερόντισσα δεν περιόριζε την αγάπη της στους «δικούς» της ανθρώπους, σ αυτούς με τους οποίους ταίριαζε σαν χαρακτήρας ή ενδεχομένως είχε κάτι να κερδίσει από αυτούς. Ούτε πάλι στους ανθρώπους που την αγαπούσαν και την θαύμαζαν.

Αγωνιζόταν να αγαπά και να αποδέχεται τους πάντες με τον ίδιο τρόπο, δίχως να κρίνει, να απορρίψει, δίχως να κάνει ούτε ένα μορφασμό δυσαρέσκειας ή αποδοκιμασίας. Ήθελε ο συνομιλητής της, ο άνθρωπος που ο ίδιος ο Χριστός της έστελνε, το «κατ' εικόνα Θεού» όπως χαρακτηριστικά έλεγε, να νοιώθει άνετα, να νοιώθει ελεύθερα, να αναπαύεται.

Ο άλλος για την γερόντισσα ήταν ο αδελφός που την γέμιζε χαρά η παρουσία του. Δεν έβλεπε τον άλλο σαν εχθρό ακόμη και αν γνώριζε ότι την συκοφαντεί. Δεν την απασχολούσε καθόλου αυτό. Έβλεπε τον συνάνθρωπο της σαν τον κουρασμένο αδελφό, σαν μέλος του ενός σώματος του Χριστού.

Έφάρμοζε τα λόγια του Αγίου Πορφυρίου: «Αν ο αδελφός σου σ'ενοχλεί, σε κουράζει, να σκέπτεσαι: τώρα με πονάει το μάτι μου, το χέρι μου, το πόδι μου. Πρέπει να το περιθάλψω με όλη μου την αγάπη».

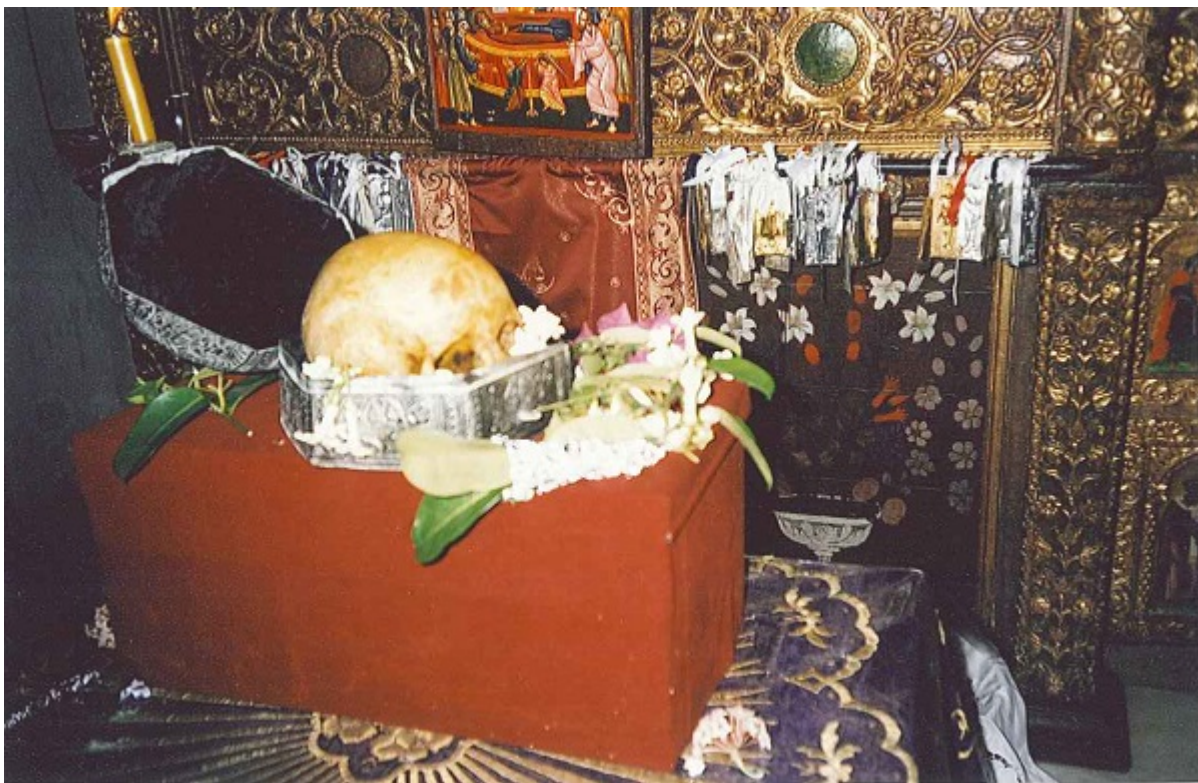
Σε σχέση με την Αφιλαργυρία υπήρξε πραγματικά υπόδειγμα. Γεννημένη η ίδια σε πολύ πλούσια και καλλιεργημένη οικογένεια θα περίμενε κανείς να αγαπά τα πλούτη και τις ανέσεις. Αντίθετα η γερόντισσα επέλεξε συνειδητά την απόλυτη πτωχεία και εφάρμοσε κατά γράμμα το ευαγγελικό «ύπαγε, πώλησον σου τα υπάρχοντα και δος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανώ, και δεύρο ακολούθει μοι» (Ματθ 19,21).

Όπως έλεγε χαρακτηριστικά η ίδια, όταν πούλησε το ιατρείο της και έμεινε

τελείως απένταρη τότε είδε το χέρι του Θεού να την καθοδηγεί και να την πηγαίνει στην Ινδία, δίχως χρήματα και δίχως καμιά έγνοια. Παραδόθηκε στην αγκαλιά Του και στις άγιες εντολές Του και έζησε μία ζωή τελείως αμέριμνη, κυριολεκτικά σαν τα κρίνα του αγρού και τα πετεινά του ουρανού.

Όσο για την Απλότητα, ήταν το χαρακτηριστικό της. Λειτουργούσε σαν μικρό παιδί. Δεν προσπαθούσε να αποδείξει στον συνομιλητή της ότι ήταν κάποια σπουδαία. Έλεγε συχνά «δεν υπάρχω» Επιθυμούσε την αφάνεια αλλά ο Θεός την δόξασε πολύ. Οι άνθρωποι που την ανακάλυπταν ένοιωθαν ότι κάτω από την απέρριτη και ταπεινή μικροσκοπική παρουσία της κρύβεται ένας θησαυρός.

Η απλότητα, η λιτότητα, η σιωπή, το χαμόγελό της ήλκυαν σαν μαγνήτη όποιον η αγάπη του Θεού επέτρεπε να την συναντήσει. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Τα πάντα εξαρτώνται από το πόσο εκπέμπουμε την χαρά του Χριστού. Και για να εκπέμπουμε την χαρά του Χριστού, δεν πρέπει να τον ξεχνάμε ποτέ στην ζωή μας Ανά πάσα ώρα και στιγμή να γίνει το κέντρό της ύπαρξής μας. Τότε όλος ο κόσμος θα είναι υπέροχος».

Τέλος σχετικά με την Ακατακρίσια πρέπει να επισημάνουμε δύο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι στεναχωριόταν αφάνταστα και θύμωνε όταν έβλεπε κάποιον να πέφτει στην κατάκριση. Αγαπούσε ιδιαίτερα την επιστολή του Ιακώβου που γράφει «Μη καταλαείτε αλλήλων αδελφοί. Ο καταλαλών αδελφού και κρίνων τον αδελφό αυτού καταλαλεί νόμου και κρίνει νόμου» (Ιακωβ. 4,11)

Όταν όμως η κατάκριση αφορούσε την ίδια όχι μόνο δεν την αποσχολούσε αλλά αντίθετα τον συκοφάντη της τον θεωρούσε τον μεγαλύτερο ευεργέτη της αφού της πρόσφερε «δωρεάν» μάθημα ταπείνωσης.

Το δεύτερο και το πιο σημαντικό είναι ότι μέσα της προσπαθούσε να μην μπει στην θέση του Χριστού που είναι και ο μόνος Κριτής, μια παγίδα που πολλές φορές πέφτουμε από υπερβάλοντα ζήλο. Άφηνε τον άλλο να υπάρχει δίπλα της απλά, ταπεινά, δίχως να του κάνει κήρυγμα, δίχως την αγωνία να τον σώσει. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη σε Εκείνον που έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να μας σώσει.

Το μόνο που έκανε είναι να αποδέχεται τον συνάνθρωπό της με το πρόβλημά του, να τον ακούει, να τον χαλαρώνει, και στην συνέχεια να τον παραδίδει νοερά με την καρδιακή προσευχή της στα πόδια του Χριστού, του μόνου αληθινού Σωτήρος. Έτσι δύο καλά γίνονταν. Και η ίδια παρέμενε γαλήνια και προσευχόμενη αλλά και ο άνθρωπος με τον οποίο συνομιλούσε χαλάρωνε και έτσι σιγά σιγά, δίχως ενοχές και βία, γλύστραγε στην αγκαλιά του Θεού και οδηγούνταν λίγο λίγο στα άγια Μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Η γερόντισσα ουσιαστικά ήταν, σύμφωνα με τα σοφά λόγια του μακαριστού Μητροπολίτου Λέρου κυρού Νεκταρίου: «η αγαπημένη των αμαρτωλών. Δεν αγαπούσε για να σώσει, αγαπούσε για να αγαπά και η σωτηρία θα ερχόταν ως αποτέλεσμα της Αγάπης. Έβλεπε τον καθένα σαν να ήταν ο άνθρωπος αυτός όλο το σύμπαν».

Την ευχή της να έχουμε.